

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/41/2025
Identifikačné číslo spisu:	8723202676
Dátum vydania rozhodnutia:	10.12.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8723202676.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne W., narodenej G. zastúpenej advokátom JUDr. Danielom Tarbajom, Stropkov, Zámocká 525/28, proti žalovanej Blackside, a.s., Bratislava, Mlynské Nivy 48, IČO: 48191515, zastúpenej advokátskou kanceláriou AB Legal s.r.o., Bratislava, Lachova 32, IČO: 56769563, o určenie, že nehnuteľnosti nie sú zaťažené záložným právom, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 19Csp/26/2023, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 28. mája 2024 sp. zn. 5CoCsp/13/2024 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Prešove z 27. februára 2025, sp. zn. 5CoCsp/13/2024, takto

rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Prešove z 28. mája 2024 sp. zn. 5CoCsp/13/2024 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Prešove z 27. februára 2025, sp. zn. 5CoCsp/13/2024 z r u š u j e a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 20. novembra 2023, č. k. 19Csp/26/2023-64 vo výroku I. žalobu zamietol. Vo výroku II. vyslovil, že žalovaná má voči žalobkyňi nárok na 100 % náhradu trov konania, ktoré budú vyčíslené samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

1.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 151j ods. 1 a 2, § 151md ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka.

1.2. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade, (čo v konaní tiež sporné nebolo), nedošlo k zániku záložného práva. Opak v konaní preukázaný nebol. Nebolo teda preukázané, že by zánik záložného práva viaznuceho na nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobkyne nastal v zmysle ustanovenia § 151md ods. 1 písm. a) Občianskeho zákonníka (ani z iných dôvodov tam uvedených) niektorým zo spôsobov zániku pohľadávky, predpokladanej ustanoveniami § 559 až § 587 Občianskeho zákonníka (splnením dlhu, dohodou, nemožnosťou plnenia, uplynutím času, smrťou dlžníka alebo veriteľa, započítaním, výpoveďou, neuplatnením práva, splynutím, urovnaním). Právoplatné zamietajúce rozhodnutie o obligačnej pohľadávke zákon ako okolnosť zániku záložného práva nepozná. Teda ani tým, že súd prvej inštancie právoplatne rozsudkom, ktorý bol potvrdený odvolacím súdom, zamietol súčasne zapísanému na LV záložnému veriteľovi pohľadávku vo vzťahu k záložnému dlžníkovi

(žalobkyňa), nedošlo k zániku pohľadávky, ktorá je zabezpečená záložným právom. Zánik zabezpečenej pohľadávky žalobkyňa nepreukázala, ale ani netvrdila. Neúspech žalovanej v konaní 11Csp/89/2018 (tam žalobkyňa), neznamená stratu oprávnenia pôvodného veriteľa (Slovenská sporiteľňa, a.s.) na vymáhanie pohľadávky v zmysle úverovej zmluvy.

1.3. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a žalovanej ako plne úspešnej priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

1.4. Proti uvedenému rozsudku podala žalobkyňa odvolanie, pričom následne v priebehu odvolacieho konania späťvzala žalobu.

2. Krajský súd v Prešove (ako „súd odvolací“) uznesením z 28. mája 2024 sp. zn. 5CoCsp/13/2024 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Prešove z 27. februára 2025, sp. zn. 5CoCsp/13/2024 vo výroku I. pripustil späťvzatie žaloby, zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a konanie zastavil. Vo výroku II. priznal žalobkyni voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

2.1. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 370 ods. 1 až ods. 3 CSP.

2.2. Odvolací súd uviedol, že listom z 09. mája 2024 vyzval žalovanú, aby v lehote 10 dní od doručenia výzvy oznámila, či súhlasí so späťvzatím žaloby žalobkyňou v celom rozsahu. Žalovaná si v stanovenej lehote zásielku neprevzala, a teda sa k podanej výzve nevyjadrila.

2.3. Odvolací súd ďalej uviedol, že žalobkyňa má dispozíčné právo k žalobe. Môže ju zobrať späť i po rozhodnutí súdu prvej inštancie. Dôvodom nepripustenia späťvzatia je nesúhlas protistrany z vážnych dôvodov. Keďže po vydaní rozsudku súdom prvej inštancie, avšak pred nadobudnutím právoplatnosti predmetného rozsudku, žalobkyňa vzala žalobu v celom rozsahu späť a žalovaná nevyslovila nesúhlas s jej späťvzatím, s ohľadom na uvedený procesný úkon žalobkyne, odvolací súd späťvzatie žaloby v zmysle § 370 ods. 1 a 2 CSP pripustil, rozsudok zrušil a konanie zastavil.

2.4. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1, § 262 ods. 2 a § 256 ods. 1 a contrario, s použitím analógie podľa článku 4 ods. 1 CSP. Odvolací súd mal za to, že ak dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách, teda aj na strane žalobcu, aj na strane žalovaného. Pokiaľ žalobca žalobu musel zobrať späť pre správanie žalovaného, spočívajúce napríklad v úhrade žalovanej sumy po začatí konania, potom je potrebné konštatovať, že žalovaný procesne zaviniť zastavenie konania. Ak by žalobca žalobu zobral späť bez udania dôvodu alebo bez toho, aby išlo o reakciu na správanie žalovaného, a teda nemožno pričítať procesné zavinenie žalovanému, znáša trovy žalovaného žalobca. Odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade žalobkyňa vzala žalobu späť z dôvodu, že došlo k výmazu žalovanej ako záložného veriteľa z listu vlastníctva, teda odpadol dôvod konania, tzn. že za zastavenie konania je procesne zodpovedná žalovaná. Z uvedeného dôvodu má preto nárok na náhradu trov konania žalobkyňa v plnom rozsahu.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“), ktorá vyvodzovala prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

3.1. Dovolateľka v dovolaní namietala nedostatočnú odôvodnenosť rozhodnutia odvolacieho súdu. Namietala, že výzva odvolacieho súdu jej bola doručená elektronicky 25. mája 2024 a odvolací súd rozhodol 28. mája 2024, počas plynutia jej lehoty na podanie vyjadrenia k späťvzatíu žaloby. Mala za to, že odvolací súd sa s jej vyjadrením a nesúhlasom z 03. júna 2024 nezaoberal. Dovolateľka uviedla, že oznámenie nesúhlasu so späťvzatím žaloby učinila včas v súdom stanovenej desaťdňovej lehote. Odvolací súd bol preto povinný na toto vyjadrenie žalovanej pri rozhodovaní prihliadať. V dovolaní poukázala na § 32 ods. 2 a § 32 ods. 5 písm. b) bod 1. zákona o e-Governmente. Dovolateľka uzavrela, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní neprihliadol na prostriedky procesnej obrany žalovanej uvedené v oznámení nesúhlasu so späťvzatím žaloby žalobkyňou. Odvolací súd svojím nesprávnym procesným postupom žalobkyni znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia nezaoberal

vyjadrením žalovanej, ako ani ňou uvádzané dôvody nesúhlasu späťvzatia žaloby, hoci tak mal vykonať. Odvolací súd odňal žalovanej možnosť konať pred súdom. Závery odvolacieho súdu, že žalovaná nevyslovila nesúhlas so späťvzatím žaloby žalobkyňou, považovala dovolateľka za predčasný a nesprávny.

3.2. Dovolateľka navrhovala, aby dovolací súd zrušil uznesenie odvolacieho súdu v celosti a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa sa k dovolaniu žalovanej písomne nevyjadрила.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu - žalovaná, zastúpená v súlade so zákonom advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je nielen prípustné, ale aj dôvodné, v dôsledku čoho je potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie.

6. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namieste je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

9. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrváva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

10. Dovolateľka vyvodzovala prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

10.1. Dovolací súd uvádza, že naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10.2. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd

nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10.3. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

10.4. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Žalovaná podaným dovolaním napadla rozhodnutie odvolacieho súdu na základe ustanovenia § 420 písm. f) CSP, pričom dovolací dôvod vymedzila nedostatočným odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu, keď sa súd nevysporiadal so všetkými nevyhnutnými zákonnými podmienkami a nezaoberal sa podaním žalovanej na výzvu súdu. Dovolateľka namietala, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní neprihliadol na prostriedky procesnej obrany žalovanej uvedené v oznámení nesúhlasu so späťvzatím žaloby žalobkyňou. Namietala, že výzva odvolacieho súdu jej bola doručená elektronicky 25. mája 2024 a odvolací súd rozhodol 28. mája 2024, počas plynutia jej lehoty na podanie vyjadrenia k späťvzatíu žaloby. Dovolateľka uviedla, že oznámenie nesúhlasu so späťvzatím žaloby učinila včas v súdom stanovenej desaťdňovej lehote. Mala za to, že odvolací súd sa s jej vyjadrením a nesúhlasom z 03. júna 2024 nezaoberal. Závery odvolacieho súdu, že žalovaná nevyslovila nesúhlas so späťvzatím žaloby žalobkyňou považovala dovolateľka za predčasný a nesprávny.

12. Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že odvolací súd pri rozhodovaní o späťvzatí žaloby žalobkyňou v priebehu odvolacieho konania dňa 28. mája 2024 posudzoval splnenie predpokladov v zmysle § 370 ods. 1 a 2 CSP. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia (v bodoch 4. a 5.) uviedol, že: „Krajský súd v Prešove listom zo dňa 09. 05. 2024 vyzval žalovaného, aby v lehote 10 dní od doručenia predmetnej výzvy oznámil, či súhlasí so späťvzatím žaloby žalobkyňou v celom rozsahu. Žalovaný si v stanovenej lehote zásielku neprevzal, a teda sa k podanej výzve nevyjadril.“ Odvolací súd v bode 11. odôvodnenia (inter alia) uviedol, že: „keďže po vydaní rozsudku súdom prvej inštancie, avšak pred nadobudnutím právoplatnosti predmetného rozsudku, žalobkyňa vzala žalobu v celom rozsahu späť a žalovaný nevyslovil nesúhlas s jej späťvzatím, s ohľadom na uvedený procesný úkon žalobkyne, odvolací súd späťvzatie žaloby v zmysle § 370 ods. 1 a 2 C.s.p. pripustil, rozsudok zrušil a konanie zastavil.“

13. Z obsahu spisu taktiež vyplýva, že odvolací súd výzvou (č. l. 100 spisu) z 09. mája 2024 vyzval žalovanú, či súhlasí so späťvzatím žaloby žalobkyňou, pričom vo výzve poukázal na § 370 ods. 1 a 2 CSP. V spise sa ďalej za touto výzvou nachádza „Informácia o prijatí správy na spracovanie na ÚPVS“, kde je uvedený dátum a čas prijatia 09. mája 2024 08:16, ako aj ďalší dokument „Uplynutie úložnej lehoty rozhodnutia do vlastných rúk s fikciou doručenia k „5CoCsp/13/2024 -100 prípis + výzva + späťvzatie žaloby“, v ktorom je ako dátum a čas odoslania uvedený 09. máj 2024 08:16:19 a ďalej text „dobrý deň, dňa 25. 05. 2024 o 00:05 bola správa úspešne doručená.“ Adresátom úradného listu s predmetom správy 5CoCso/13/2024-100 prípis + výzva + späťvzatie žaloby bol právny zástupca žalovanej JUDr. Andrej Balážik.

14. Žalovaná v podanom dovolaní tvrdila, že jej výzva odvolacieho súdu na podanie vyjadrenia bola doručená 25. mája 2024, pričom k dovolaniu pripojila elektronickú doručenkú „Uplynutie úložnej lehoty rozhodnutia do vlastných rúk s fikciou doručenia k „5CoCsp/13/2024 -100 prípis + výzva + späťvzatie žaloby“ (č. l. 134 spisu).

14.1. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že žalovaná prostredníctvom právneho zástupcu zaslala (odpoveď na výzvu odvolacieho súdu) elektronicky cez portál E-žaloby vyjadrenie - nesúhlas žalovanej so späťvzatím žaloby žalobkyňou, datované 03. júna 2024, pričom na potvrdení o odoslaní podania (č. l. 106 spisu) je uvedený dátum a čas 03. júna 2024, 12:16 hod.

15. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

15.1. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Za predpokladu, že ide o rozhodné závery, na ktorých stojí súdne rozhodnutie, keďže sa nevyžaduje odpoveď na každú vznesenú námietku. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu, (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom), odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak je nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

16. Z rozhodnutia odvolacieho súdu nemožno zistiť splnenie predpokladov na rozhodnutie v zmysle § 370 ods. 1 a 2 CSP. Z odôvodnenia rozhodnutia nemožno vôbec zistiť ako odvolací súd ustálil dátum uplynutia lehoty 10-tich dní na podanie vyjadrenia žalovanej na výzvu odvolacieho súdu k späťvzatiu žaloby žalobkyňou, ktorá mala v zmysle výzvy súdu začať plynúť momentom doručenia výzvy jej adresátovi. Odvolací súd v bode 4. odôvodnenia konštatuje, že výzva (list) bola z 09. mája 2024 a adresátke výzvy odvolací súd stanovil lehotu 10 dní na vyjadrenie od doručenia predmetnej výzvy. Odvolací súd v odôvodnení bez ďalšieho konštatuje, že žalovaná si v stanovenej lehote zásielku neprevzala, a teda sa k podanej výzve nevyjadřila.

16.1. Z rozhodnutia odvolacieho súdu taktiež nemožno zistiť, či a prípadne ako odvolací súd vyhodnotil moment, kedy bola výzva žalovanej doručená, (resp. ktorým momentom nastala fikcia doručenia úradnej zásielky) v zmysle zákona o e- Governmente, ani nemožno zistiť ako odvolací súd vyhodnotil moment začatia a uplynutia súdom stanovenej 10 dňovej lehoty od doručenia výzvy na podanie vyjadrenia žalovanej k späťvzatiu žaloby. Zároveň z rozhodnutia odvolacieho súdu nemožno zistiť, ako sa odvolací súd vysporiadal s listinami založenými v spise za výzvou č. I. 100 spisu, a to „Informácia o prijatí správy na spracovanie na ÚPVS“, kde je uvedený dátum a čas prijatia 09. mája 2024 08:16, ako aj dokument „Uplynutie úložnej lehoty rozhodnutia do vlastných rúk s fikciou doručenia k „5CoCsp/13/2024 -100 prípis + výzva + späťvzatie žaloby“ dátum a čas odoslania 09. mája 2024 08:16:19 a ďalej text „dobrý deň, dňa 25. 05. 2024 o 00:05 bola správa úspešne doručená.“ Adresátom úradného listu s predmetom správy „5CoCso/13/2024-100 prípis + výzva + späťvzatie žaloby“ bol právny zástupca žalovanej JUDr. Andrej Balážik.

16. 2. Jedine zodpovedaním a posúdením týchto podstatných otázok môže byť následne vyvodený záver odvolacieho súdu v zmysle § 370 CSP. Ide o skutočnosti, ktoré môžu byť pre vec relevantné, na ktoré je potrebné dať výslovnú a riadne odôvodnenú odpoveď.

16.3. Dovolací súd uvádza, že riešenie a zodpovedanie (vysvetlenie) takej otázky môže mať za následok taktiež prihliadanie, či neprihliadanie súdom na podanie žalovanej z 03. júna 2024, ktorým vyslovila nesúhlas so späťvzatím žaloby žalobkyňou.

16. 4. Dovolací súd taktiež vzhľadom na závery odvolacieho súdu v bode 5. jeho odôvodnenia nad rámec uvádza, že neprevzatie samotnej zásielky v úložnej lehote nemožno stotožňovať s nevyjadrením sa k výzve adresátom zásielky, ide o dve rozdielne skutočnosti. Jedine nepodanie žiadneho vyjadrenia, (či už v súdom stanovenej lehote 10 dní od doručenia výzvy, alebo aj po nej) odôvodňuje záver o nepodaní (žiadneho) vyjadrenia.

16.5. Dovolací súd zároveň považuje za potrebné nad rámec poukázať na rozhodnutie najvyššieho súdu z 28. októbra 2020 sp. zn. 8Cdo/102/2020 týkajúce sa nemožnosti protistrany vyjadriť sa k späťvzatiu

žaloby v priebehu odvolacieho konania (§ 370 ods. 2 CSP), podľa ktorého: „zo spisu súdu prvej inštancie nevyplýva, že by žalovaní mali možnosť vyjadriť sa k späťvzatiu žaloby, keďže im späťvzatie žaloby nebolo doručené. Podľa dovolacieho súdu tento nesprávny postup súdu nemôže byť na ujmu práv žalovaných. Ak odvolací súd rozhodol o späťvzati bez toho, aby umožnil žalovaným predložiť svoje argumenty, išlo o postup súdu, ktorým nebola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov žalovaných, a teda rozhodnutie odvolacieho súdu bolo vydané v konaní, ktorému nepredchádzal zákonný postup.“

17. Dovolací súd na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je v zmysle § 420 písm. f) CSP prípustné a zároveň aj dôvodné, preto napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP), a to nielen vo výroku I., ale aj v súvisiacom výroku II. (§ 439 CSP).

18. Z dôvodu zrušenia rozsudku odvolacieho súdu z vyššie uvedeného dôvodu sa dovolací súd nezaoberal s ostatnými námietkami dovolateľky.

19. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

20. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd (§ 453 ods. 3 CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.